

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 29 marca 1961 r.

w sprawie zasad i trybu gospodarowania funduszem płac w jednostkach i zakładach budżetowych w 1961 r.

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy budżetowej na rok 1961 z dnia 22 grudnia 1960 r. (Dz. U. Nr 59, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. Fundusz płac centralnych i terenowych organów administracji państwowej, wymiaru sprawiedliwości i prokuratury oraz podporządkowanych jednostek i zakładów budżetowych podlega limitowaniu zgodnie z przepisami niniejszego zarządzenia.

§ 2. 1. Wykorzystanie osobowego funduszu płac w poszczególnych kwartałach nie może przekraczać $\frac{1}{4}$ rocznych kredytów na płace.

2. W przypadkach, w których stosowany jest obecnie system miesięcznego limitowania osobowego funduszu płac, system ten utrzymuje się bez zmiany.

3. Oszczędności w osobowym funduszu płac, powstałe wskutek nieobsadzenia etatów, nie mogą być wykorzystane do podwyższenia wynagrodzenia faktycznie zatrudnionemu personelowi.

§ 3. Przekroczenie limitu kwartalnego ustalonego w § 2 ust. 1 może nastąpić pod warunkiem nieprzekroczenia rocznych kredytów na płace:

- 1) w razie zwiększenia przez Radę Ministrów etatów ustalonych w budżecie Państwa — zgodnie z art. 30 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221),
- 2) za zgodą resortowego ministra (kierownika urzędu centralnego) lub przewodniczącego prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa), jeżeli stan zatrudnienia w poszczególnych kwartałach musi być różny ze względu na zadania wynikające z narodowego planu gospodarczego lub budżetu,
- 3) w związku z przyznaniem awansów w II półroczu w granicach kwoty przewidzianej w budżecie,
- 4) w odniesieniu do awansów automatycznych (np. nauczycieli, pracowników służby zdrowia), jak również w odniesieniu do premii i dodatków za wysługę lat,
- 5) w odniesieniu do wynagrodzeń za zastępstwo w okresie choroby lub urlopu pracownika pomocniczo-obsługowego, który w razie jednoosobowej obsady nie może być zastąpiony przez innego pracownika,
- 6) w odniesieniu do wypłat wynagrodzeń zaległych.

§ 4. 1. Wyższe stawki wynagrodzenia — nie wyłączając specjalnych dodatków kwalifikacyjnych — mogą być przyznawane wyłącznie w dwóch terminach: 1 stycznia i 22 lipca każdego roku, z tym że pracownik może być awansowany na danym stanowisku nie częściej niż raz w ciągu roku pracy.

2. Poza terminami wymienionymi w ust. 1 wyższe stawki wynagrodzenia mogą być przyznane pracownikowi jedynie w razie:

- 1) konieczności obsadzenia zwolnionego stanowiska kierowniczego,
- 2) gdy odpowiednie przepisy przewidują awans automatyczny lub automatyczne przyznanie dodatku po dopełnieniu wymaganych warunków (np. dodatku za wysługę lat, za znajomość języków obcych, za pracę w warunkach szczególnie szkodliwych dla zdrowia lub uciążliwych, dodatku z tytułu uprawnień budowlanych),
- 3) przyznania przez Prezesa Rady Ministrów dodatkowej puli indywidualnych uposażeń ryczałtowych.

§ 5. Zmiana wysokości uposażenia następuje od dnia 1 miesiąca następującego po powstaniu warunków do zmiany.

§ 6. Wynagrodzenie pracowników zatrudnionych w niepełnej ilości godzin pracy powinno być wypłacane według przewidzianych dla danego stanowiska stawek uposażenia zasadniczego i dodatków zmniejszonych odpowiednio do ilości godzin pracy, chyba że przepisy uposażeniowe stanowią inaczej.

§ 7. Specjalne dodatki kwalifikacyjne ustalane są co-rocennie w limitach miesięcznych. Przekroczenie limitu miesięcznego w razie niewykorzystania go w miesiącach ubiegłych jest niedozwolone.

§ 8. Sumy przeznaczone na osobowy fundusz płac w jednostkach, których uruchomienie ma nastąpić w ciągu roku budżetowego, powinny być wyodrębnione i wykorzystywane dopiero w miarę uruchamiania tych jednostek.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1961 r.

Minister Finansów: w z. J. Kołe